

Nora Roberts

Vadvirágok

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

VADVIRÁGOK

VINTON

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelről vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1988 – Vinton Kiadó Kft., 2006

A mű eredeti címe: *Irish Rose* (Silhouette Romance)

Második, átdolgozott kiadás, 2020

Magyarra fordította: Györy Hajnalka

- *Borító:* Barczag Andrea
- *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-540-062-1

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sári Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 901603
- *Nyomatás időpontja:* 2020/22.
- *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

1

A lányt Erinnek hívták, mint anyanyelvén a hazáját, Írországot. Ezért nem csoda tán, hogy akárcsak a hazája, ő is egyszerre volt lázadó, költői, szenvedélyes és szeszélyes. Elég erős volt, hogy megküzdjön azért, ami-
ben hitt, elég makacs, hogy tovább harcoljon akkor is, ha az ügye már elveszett, és elég nagylelkű, hogy oda-
adja mindenét, ha kell. Édes álmokat és nagyra törő vá-
gyakat dédelgetett.

Erin, teljes nevén Erin McKinnon, olyan ideges volt, hogy legszívesebben a körmét rágta volna.

Igaz, ezelőtt mindössze kétszer volt a corki repülő-
téren. És egyáltalán repülőtéren. Mégsem a tömeg vagy a zaj tette feszültté. Még élvezte is, ahogy a hangosbe-
mondó bejelentette a le- és felszálló gépeket, s elképzelte, milyen lehet annak, aki utazik valahová.

London, New York, Párizs... A vastag üvegen át látta a hatalmas, karcsú gépeket, amint orrukat a levegőbe fúrnak, és maga elé vetítette az úti céljukat. Talán egy-
szer majd ő is rajta lesz az egyikén, s érezheti a gyo-
morszorító, izgalmas várakozást, ahogy a repülő egyre feljebb és feljebb emelkedve szeli az eget.

Megrázta a fejét. Most nem egy felszálló, hanem egy leszálló gép miatt volt ilyen izgatott, amely bármelyik percben megérkezhetett. Összeszedte magát, végigszántott sűrű haján. Semmi értelme még tovább idegesítenie magát, döntötte el. Fél perc múlva mégis egyik kezéből a másikba rakosgatta a retiküljét, és a kabátkája alját húzogatta. Semmiképp sem akart rendetlennek vagy feszültnek látszani... legkevésbé pedig szegénynek, gondolta magában, azzal lesimította szoknyája nem létező ráncait.

Milyen jó, hogy az édesanyja ügyes varrónő. A szoknya és a hozzáillő kabátka mélykékje kiemelte fehér bőrét. A fazon talán kicsit túl visszafogott volt Erin ízléséhez képest, de a szín illett a szeméhez. Talpraesett, értelmes nőnek akart látszani, s az összehatás érdekében még zabolátlan sötétvörös fürtjeit is illedelmes kontyba tekerte. Ez a stílus legalább öregíti egy kicsit, vélekedett, és remélhetőleg még kifinomultabbnak is hat.

Szeplőit igyekezett eltüntetni egy kis púderrel, az ajkát árnyalatnyival sötétebbre rúzsozta. Szemét is gondosan kifestette, fülében pedig a nagynénje régi és nagyon szép félhold alakú arany fülbevalója csillogott.

Minden akart lenni, csak unalmas és rosszul öltözött nem. Csak semmi „szegény rokon”! Ennek még a gondolata is feszültté tette. Nem viselt volna el sajnálatot, de még együttérzést sem senkitől. Elvégre ő egy McKinnon vagy mi! Bár nem mosolygott rá a szerencse úgy, mint az unokanővérére, eltökélten haladt a maga útján.

Itt vannak! – nyelte le a gombócot a torkában. Nézte a kicsi, karcsú gépet, amely Curraghból idehozta gazdag,

tekintélyes rokonait, amint a kapu felé gurult a leszállópályán. Persze megengedhetik maguknak, hogy kispépet béreljenek, gondolta, és elképzelte, milyen lehet egy ilyenén utazva egzotikus ételeket csipegetni, pezsgőt kortyolgatni. Mindig is jó képzelőtehetsége volt, csak az anyagi feltételek hiányoztak, hogy meg is valósítsa, amiről álmodozott.

Elsőként egy fehér hajú, erős testalkatú idősebb nő lépett ki a gépből egy kislány kezét fogva. Mellette a gyermek apró, vörös hajú manónak látszott. Mihelyt leértek a lépcső aljára, egy öt-hat éves kislány ugrott utánuk.

Erin még a vastag üvegen át is hallani vélte, ahogy az asszony szidja a gyereket. Szabad kezével elkapta a karját, mire a kislány pajkosan ránevetett. Erint rögtön elöntötték a rokoni érzések. Ha jól ítéli meg a korát, akkor ő Brendon, Adelia legnagyobb fia. A kislány pedig, aki egyik kezével a nő kezét fogja, a másikkal egy viharvert babát szorongat, nem lehet más, mint Keeley, aki körülbelül egy évvel fiatalabb.

Utánuk egy férfi lépett ki a gépből. Erin felismerte benne Travis Grantet, aki hét éve vette feleségül az unokanővérét. Travis telivéreket tenyészt, és a Royal Meadows nevű birtok tulajdonosa. A magas, széles vállú férfi mosolyogva nézett a fiára. Kedves a mosolya, gondolta Erin. Olyan, akire kétszer is rá kell nézni, mielőtt egy nő el tudja dönteni, hogy a jelenlétében ellazuljon vagy inkább védekezzen. Egyszer már találkoztak kis időre, amikor Travis négy éve elhozta a feleségét Írországba. Irányító természete van, de kedvesen csinálja, gondolta akkor Erin. Megbízható férfi, akire támaszkodhat az asszonya.

Travis a csípőjére ültetve egy másik kisfiút cipelt, akinek a haja ugyanolyan sötét és sűrű volt, mint az apjáé. Ő is mosolygott, de nem a testvéreire, hanem az ég felé, ahonnan érkeztek. Travis letette a fiúcskát, aztán megfordult, és a kezét nyújtotta valakinek.

Amint Adelia megjelent a gép ajtajában, haján megcsillant a napfény. Dús, gesztenyeszín fürtök omlottak a vállára és keretezték az arcát. Ő is nevetett. Erin még távolról is jól látta, hogy ragyog az arca. Adelia alacsony nő volt: mikor Travis derékon kapta, és maga mellé állította a betonra, alig ért a válláig. Férje nem engedte el a derekát, de a mozdulattal inkább védelmezte, semmint birtokolta őt és a szíve alatt hordott gyermeket.

Közben Adelia felemelte a fejét, megsimogatta férje arcát, aztán megcsókolta. Nem mint régi feleség, hanem mint szerelmes nő.

Erin furcsa irigységet érzett, és meg sem próbálta elhessegetni magától. Sosem igyekezett elnyomni az érzéseit, inkább engedte őket átfolyjni magán, bármi lett is a vége.

Miért is ne irigyelje Dee-t? Adelia Cunnane, a kis árva Skibbereenből nemcsak hogy a saját hajánál fogva húzta ki magát a bajból, de ahhoz is volt ereje, hogy feljusson a csúcsra. Hiszen ő maga is ezt szeretné tenni, gondolta Erin.

A lány kihúzta magát, és már indult is a csoport felé, amikor még valaki lépett ki a gépből. Talán egy másik alkalmazott, vélte Erin, alaposan szemügyre véve. Nem, ez a férfi nem lenne senki szolgája, helyesbített önkéntelenül.

A férfi könnyedén ugrott a betonra, foga közt vékony, gyújtatlan szivarral. Lassan, szinte óvatosan körülnézett. Akár egy macska, amelyik kőről kőre ugrik, gondolta Erin. A szemét nem láthatta, mert sötét napszemüveget viselt, de az volt a benyomása, hogy kényelmetlen lehet belenézni.

Olyan magas volt, mint Travis, de vékonyabb, inasabb. Kemény embernek látszik, méregette tovább a lány. Mikor a férfi lehajolt az egyik gyerekhez, mozgása könnyed volt, de összeszedett. Egyenes, sötét haja túlnyúlt farmeringe gallérján. Csizma volt rajta, és fakó farmer-nadrág, de Erin szinte biztos volt benne, hogy nem gazdálkodó. Nem olyan ember, aki dolgozik a földön, inkább olyan, aki birtokolja.

De miért utazik egy ilyen ember az unokanővére családjával? Ő is rokon? Végül is mindegy, kicsoda. Erin megigazította a tűket a hajában, és beljebb nyomta a kilazultakat. Ha az illető Travis rokona, úgy is jó.

De mégsem tűnik annak. A színeik hasonlók, de semmi más közös nincs bennük. Az idegen sokkal szikárabb, csontosabb. Erinnek eszébe jutott, hogy ilyennek ábrázolták annak idején a hittankönyvben a sátánt.

„Jobb uralkodni a pokolban, mint szolgálni a mennyben.”

Erin szája először húzódott mosolyra, amióta a rep-téren álldogált. Igen, ez a férfi biztosan ugyanígy gondolkodik. Aztán nagy levegőt vett, és elindult, hogy üdvözölje rokonait.

A kis Brandon nyomakodott át elsőként az üvegajtón, kibomlott cipőfűzővel, kíváncsiságtól csillogó szemmel, mögötte a meglepően gyors mozgású ősz hajú nő.

– Maradj nyugton, te kis betyár! Még egyszer nem tévesztlek szem elől.

– Csak körül akarok nézni, Hannah – válaszolt a gyerek vidáman, a megbánás minden jele nélkül, mikor az asszony kézen fogta.

– Nemsokára láthatsz eleget. Nem kell halálra idegesítened anyádat. Keeley, te is mellettem maradsz!

– Jó. – A kislány éppolyan mohón tekintgetett körbe, mint a bátyja, de hajlandó volt egy helyben maradni. Ekkor vette észre Erint. – Ott van! Ő az unokanővérünk, Erin! Pont olyan, mint a képen! – Bátran odaszaladt hozzá, és rámosolygott. – Ugye te vagy Erin, az unokanővérünk? Én Keeley vagyok. Mama mondta, hogy elének fogsz jönni.

– Igen, én vagyok – hajolt le elbűvölten a kicsi lányhoz Erin, hogy a két keze közé fogja a pofiját. Idegességét elmosta az őszinte öröm. – Mikor utoljára láttalak, egész aprócska voltál, egy takaróba csomagoltak, hogy meg ne ázz, és torkod szakadtából sírtál, mintha nyúznának.

Keeley nagy szemet meresztett.

– Ugyanúgy beszél, mint a mama – jelentette ki. – Hannah, gyere, nézd! Erin ugyanúgy beszél, mint a mama!

– Üdvözlöm, Miss McKinnon – nyújtott kezét Hannah, miközben a másikkal szorosán fogta Brendon vállát. – Örülök, hogy találkozunk. Hannah Blakely vagyok, Mrs. Grant házvezetőnője.

Házvezetőnő, gondolta Erin, megfogva Hannah dolgos kezét. A Cunnane családnak azok a tagjai, akiket ő ismert, legfeljebb maguk lehettek házvezetőnők.

– Üdvözlöm Írorszáiban! Te pedig Brendon vagy, igaz?

– Én már voltam Írorszáiban – közölte a kisfiú fontoskodva. – De most repülővel jöttem.

– Tényleg? – Erin az unokatestvérét látta a kisgyerekekben, Adelia kedves manóarca és sötétzöld szeme nézett vissza rá. Nehezen kezelhető gyerek lehet, vélekedett, mint az édesanyja szerint Adelia volt egykor. – Jól megnőttél, mióta utoljára láttalak.

– Én vagyok a legnagyobb. Most Brady a kisbaba.

– Erin!

A lány felpillantott, és meglátta a feléje siető Adeliát, aki még terhesen is könnyedén mozgott. Szoroson magához ölelte Erint, s mindkettejükben felszínre tört az összetartozás, a közös gyökerekből fakadó rokonság érzése.

– Jaj, Erin, olyan jó újra itthon lenni, olyan jó látni téged! Hadd nézzelek!

Adelia semmit sem változott, állapította meg Erin. Már majdnem harminc lehet, de évekkkel fiatalabbnak látszik. Bőre sima és hibátlan, fényes sörényét még mindig hosszan, leeresztve hordja. Annyira őszinte volt az öröm az arcán, és annyi életerő volt benne, hogy Erin úgy érezte, értelmetlen minden tartózkodása.

– Csodásan nézel ki, Dee. Jót tett neked Amerika.

– Skibbereen legszebb lánya pedig időközben gyönyörű nő lett. Jaj, Erin! – csókolta meg túláradó boldogságában az arcát kétoldalt Adelia. Nevetett, majd újra megcsókolta. – Ha rád nézek, máris úgy érzem, hazaértem. – Még mindig Erin kezét fogva megfordult. – Emlékszel Travisre, ugye?

– Persze. Örülök, hogy újra látlak, Travis.

– Négy év alatt teljesen felnőtt lettél – csókolta arcon a férfi. – Bradyvel még nem találkoztál.

– Nem bizony.

A kicsi apja nyakát öelve, komoly pofival pislogott Erinre.

– Szavamra, tiszta apja! Csinos fiú vagy, kis rokon – mondta Erin.

Brady elmosolyodott, aztán zavarában apja nyakába temette az arcát.

– És félénk – fűzte hozzá Adelia, megsimogatva kislánya fejét. – Nem úgy, mint a papája. Kedves tőled, Erin, hogy kijöttél elénk, és elkísérsz a fogadóba.

– Szívesen. Ritka errefelé a kedves vendég. Egy kisbusszal jöttem. Tapasztalatból tudjátok, hogy nem egyszerű kocsit bérelni errefelé, úgyhogy itt hagyom nektek. Használjátok, amíg itt vagytok!

Miközben beszélt, Erin valami furcsa bizsergést érzett a nyakán, mely mintha figyelmeztetni akarná valamire. Megfordult, és egyenesen annak a vékony arcú férfinak a szemébe nézett, akit a repülőből látott kiszállni.

– Erin, hadd mutassam be Burke Logant. Burke, ő az unokatestvérem, Erin McKinnon – mutatta be őket egymásnak Adelia, aztán gyorsan a hasára tette a kezét, ahol mocorgást érzett.

– Mr. Logan – biccentett Erin, nem törődve tükörképével a foncsorozott szemüvegben.

– Miss McKinnon – mosolyodott el lassan a férfi, aztán ismét foga közé szorította a szivart.

Erin még mindig nem látta a szemét, és nagyon zavarta, hogy az ő látását viszont nem akadályozza a szemüveg.

– Biztos fáradtak vagytok – szólta Adeliához, nem véve le a szemét Burke-ről. – A busz itt áll a ház előtt. Ülj be a gyerekekkel, mi meg odavisszük a csomagokat.

Ahogy átvágtak a kis fogadócsarnokon, Burke lemaradt egy kicsit, hogy jobban fel tudja mérni a helyzetet. Most épp Erin McKinnont mérte fel.

Csinos kis jószág, töprengett, figyelve a hosszú, kecses lábat a mértéktartó szoknya alatt. Mintha skatulyából húzták volna ki ezt a lányt, állapította meg. De miért olyan ideges, mint egy kancacsikó a startkapunál? Vajon milyen versenyben akar indulni a kicsike?

Megtudott a családról ezt-azt az úton az Egyesült Államokból Írorszáig, majd Curraghból eddig a kis pontig a térképen. A McKinnonok és a Cunnane-ek nem első fokú unokatestvérek: Adelia anyja és a fölöttébb érdekes Erin McKinnoné harmadfokú unokatestvérek voltak, s két szomszédos farmon nőttek fel.

Burke elmosolyodott, mikor Erin nyugtalanul visszaneézett rá a válla fölött. Ha Adelia Cunnane Grant úgy döntött, hogy ők egy család, hát legyen. Neki semmi köze hozzá. Ami őt illeti, ő több időt töltött a családi kapcsolatok kerülésével, mint ápolásával.

Ha ez a férfi továbbra is így fogja bámulni, oda a lelki békéje, mondta magában Erin, amint elindult a kisbuszszal. A csomagokat berakták, a gyerekek vidáman csi-cseregtek, neki pedig csak arra kellett figyelnie, hogy kivezesse a buszt a reptér parkolójából.

Látta a férfit a visszapillantó tükörben, amint hosszú lábát az ülések közti keskeny térbe nyújtva egyfolytában őt figyeli. Akárhogy is próbált, nem tudott a családjá felől érdeklődő Adelia kérdéseire koncentrálni.

Ahogy kikanyarodott az útra, fél füffel igyekezett meghallani a kérdéseket, és a lehető legjobb válaszokat adni. Mindenki jól van, a farm is elég jól megy... Aztán lassan kezdett ellazulni a kormány mögött, és belemerülni a helyi pletykákba. A férfi még mindig figyelte.

Hát hadd figyelje, adta meg magát Erin. Nyilván ilyen a modora, mit érdekli az őt! Csak azért sem nézett még egyszer a visszapillantó tükörbe, de hajába visszadugta a kicsúszni készülő hajcsatot.

Neki is sok kérdeznivalója volt. Figyelmesen előre-nézve ügyesen kerülgette az úthibákat, miközben leginkább az foglalkoztatta, ki a csuda lehet ez a Burke Logan. Azért végszóra mindig mosolygott, és biztosította unokanővérét, hogy a családdal minden rendben.

– Szóval Cullen még nem nősült meg.

– Cullen? – kérdezett vissza Erin, akinek pillantása a fogadalma ellenére a tükörrre s benne Burke-re vándorolt. – Nem, még agglegény, anya nagy bánatára. Néha bejár Dublinba zenélni és a dalait énekelni. – Ráhajtott egy rosszabb útszakaszra, a kocsí rázkódni kezdett. – Bocsánat.

– Semmi baj.

Erin őszinte aggodalommal fordult Adeliához.

– Biztos? Tulajdonképpen neked nem is szabadna utaznod.

– Olyan egészséges vagyok, mint Travis lovai – tette kezét a hasára Adelia a megszokott mozdulattal. – Még hónapok vannak, míg megszületnek.

– Többen vannak?

– Ezúttal ikrek – derült fel az asszony arca. – Annyira reméltem, hogy végre nekem is lesznek ikreim!

– Ikrek... – suttogta maga elé Erin. Maga sem tudta, hogy a meglepetése vagy a csodálata nagyobb.

Adelia úgy helyezkedett, hogy kényelmesebben üljön. Visszanézve látta, hogy két legkisebb gyermeke elaludt, Brendon pedig hősiezen küzd, hogy ne csukódjanak le a szempillái.

– Mindig olyan nagy családra vágytam, mint a tiétek – mondta Adelia.

Erin szélesen rámosolygott. Közben a kisbusz begördült a faluba.

– Úgy tűnik, hamarosan teljesül.

Adelia kuncogva fészkelődött egy kicsit, és magába szívta a falu ismerős zajait, amelyek végigkísérték gyerekkorát.

A kis házak most is takarosak voltak, még ha kicsit ütött-kopottak is. A magas fű zöldje élesen elvált a föld mélybarna színétől. A Lóhere nevű kocsmá cégére nyirkogott a tenger felől fújó, esőszagú szélben.

Adelia szinte már a kocsimban érezte ezt a szagot. Jól emlékezett rá. A magas sziklák itt meredeken szakadtak a tajtékozó tengerbe. Hányszor állt ott a sziklán, figyelve a halászcsonakokat, ahogy visszatértek a napi zsákmánnyal. A halászok kiakasztották a hálóikat száradni, aztán a kocsmában öblítették le kiszáradt torkukat. Ott

mindig a halászat, a gazdálkodás, a gyerek és a kedves volt a téma.

Ilyen volt a falu, ahonnan Adelia elszármazott, s ilyennek látta most is a busz ablakán át. Egy életmód tükre, egy hely, amelyet soha semmi nem tudott kiszorítani a szívéből. Szalmával megrakott kocsi állt ott. A szalma színe nem volt szebb, s az illata sem édesebb, mint a saját istállóiban, Amerikában – de ez mégiscsak Írország, ahová sohasem szüntek meg hazajárni a gondolatai.

– Semmi sem változott.

Erin megállította a buszt, és körülnézett. A falu minden négyzetcentiméterét ismerte, és száz mérföldes körzetben minden farmot. Tulajdonképpen csak ennyit ismert a világból.

– Mást vártál? Itt soha semmi nem változik.

– Ott van O'Donnolly boltja, a fűszerüzlet – lépett ki Dee a kisbuszból. Már alig várta, hogy ifjúsága színhegyének földjét érintse a lába. Skibbereen levegőjét akarta a tüdejébe szívni. – Még mindig ő vezeti?

– A vén kecske a pult mögött fog meghalni az utolsó filléreit számolgatva.

Dee nevetve vette el Bradyt Travistól. A kisfiú ásítva bújt anyja vállához.

– Akkor ő se változott. Travis, látod ott a templomot? Oda jártunk misére minden vasárnap. Az öreg Finnegan atya vég nélkül mormolta a magáét. Még most is, Erin?

Erin a táskájába csúsztotta a slusszkulcsot.

– Meghalt, Dee, már több mint egy éve. – Látva, hogy Adelia szemében kihuny a fény, megsimogatta az arcát. – De hát tudod, hogy több mint nyolcvanéves volt. Csendben, álmában érte a halál.

Az élet folyt tovább, miután ő elment, emlékeztette magát Adelia. És ezzel együtt jár, hogy vannak, akik búcsút vesznek tőle, akár akarjuk, akár nem. Hátranézett a templomra.

– Ő temette a szüleimet. Sose felejttem el, milyen kedves volt hozzám.

– Most egy fiatal papunk van – terelte el a szót Erin. – Corkból küldték. Ő aztán megmozgatja a falut, senki sem alszik el a prédikációin. Még Michael Ryant is istenfélővé tette. Képzeld, minden vasárnap reggel józanul jelenik meg a misén.

Megfordult, hogy segítsen kivenni a kocsiból a csomagokat, de keményen nekiütközött Burke-nek. A férfi a vállára tette a kezét, hogy el ne essen, s egy kissé sokáig tartotta rajta.

– Bocsánat. – Erin megemelt állal, haragosan nézett fel rá, de a férfi csak mosolygott.

– Az én hibám volt. – Azzal két nehéz bőröndöt emelt ki a buszból. – Travis, te inkább vidd be Dee-t és a gyerekeket a fogadóba. Én gondoskodom a csomagokról.

Normális körülmények között Travis nem hagyta volna másra a munka nehezét, de tudta, hogy feleségének véges az ereje, s csak úgy érheti el, hogy a makacs asszonyka ledőljön egy kicsit, ha maga dugja ágyba.

– Köszönöm, akkor elintézem a bejelentkezést. Erin, látjuk a családotat ma este?

– Itt lesznek mindannyian – felelte a lány, aztán örömtől eltelve csókolta arcon Dee-t. – Most pihenj, különben anya nem fog békén hagyni, azt megígérhetem.

– El kell menned? Nem tudsz bejönni?

– Van egy-két elintézni valóm, de te menj csak, különben a gyerekeid itt alszanak el az utcán! Nemsokára találkozunk.

Brandon tiltakozásával nem törődve Hannah betelepítette a társaságot az épületbe. Erin kivett még két bőröndöt a csomagtartóból. Épp az futott át az agyán, hogy a drága ruhák biztos nehezebbek is, amikor megint szembe talált a Burke-kel.

– Már csak kevés van – szűrte a foga közt, aztán elviharzott a férfi mellett.

A fogadó belsejében félhomály uralkodott, de nyugalom semmiképpen. Az amerikai vendégek érkezésének hírére a kisszámú személyzet egész héten izgatottan készülődött. Kifényezték a faboritást, felsikálták a padlót, minden ragyogott a tisztaságtól. Az idős Mrs. Malloy vezette fel Dee-t az emeletre, s közben egyfolytában az emlékeit sorolta. A gyerekekhez mindenkinek volt egy kedves szava, forró teával és piskótával kínálták a családot. Miután meggyőződött róla, hogy jó kezekben hagyja védenceit, Erin kilépett a fogadóból.

Odakint hűvös és tiszta volt a levegő. A kora reggeli felhőket már régen elfújta a nyugati szél, a fény – mint oly gyakran Írországból – szinte gyöngyházszerű volt. Erin megállt egy percre megfigyelni a falut, mely annyira lenyűgözte az unokatestvérét. Csak egy közönséges, lassú, csendes falu volt, tele dolgozó emberekkel és halszaggal. A kis kikötőt csaknem minden pontjáról látni lehetett. Az üzletek előtt tisztaság uralkodott, amire a büszke boltosok nagy gondot fordítottak, a kapukat pedig szokás szerint nem zárták.

Senki sem volt a faluban, aki ne ismerte volna Erint, és ő is ismert minden helybelit. Itt semmi sem maradt sokáig titokban: mint kincset adták tovább az emberek a híreket, hogy legyen min rágódni vagy sopánkodni egy darabig.

Egek, mennyire szeretett volna Erin valami mást is látni még az életében! Nagyvárosokat, ahol pörög az élet, gyorsan, lázasan, névtelenül. Szeretett volna egyszer úgy végigmenni egy utcán, hogy senki sem ismeri fel, és senki sem foglalkozik vele. Csak egyetlenegyszer az életben szeretett volna valami ösztönös, vad dolgot csinálni, amit később nem hall vissza a családjától vagy a szomszédoktól. Csak egyszer az életben!

Becsapódott a kisbusz ajtaja, s a hang visszarántotta a valóságba. Már megint Burke Logan állt előtte.

– Minden rendben? – kérdezte a lány udvariasságot erőltetve magára.

– Úgy néz ki. – A férfi lábát bokában keresztbe téve a busznak támaszkodott. Elővett egy öngyújtót, s rágyújtott a szivarjára. Adelia jelenlétében az állapotára való tekintettel sohasem dohányzott. Tekintetét egy pillanatra sem vette le Erinről. – Nem nagyon hasonlítanak egymásra Mrs. Granttel.

Először ejtett ki egyszerre két szónál többet. Erin felfigyelt rá, hogy a kiejtése nem egészen olyan, mint Travisé, és lassabban is beszél, mintha nem látná okát a sietségnek.

– Talán a hajuk – folytatta, mivel Erin nem szólalt meg. – Bár az övé inkább olyan, mint Travis díjnyertes pej csikójáé, a magáé meg... – pöfékelt néhányat, mialatt gondolkozott – a magáé meg olyan, mint a mahagóniasztalkáé

a hálósobámban – fejezte be mosolyogva, a szivarral a foga közt. – Nagyon megtetszett, azért vettem meg.

– Igazán kedves gondolat, Mr. Logan, de én se ló, se asztal nem vagyok. – Erin belenyúlt a zsebébe, s a férfi felé nyújtotta a kocsikulcsait. – Ezt magánál hagyom.

A férfi ahelyett, hogy elvette volna a kulcsot, egyszerűen csak ráfektette a kezét a lány kinyújtott tenyerére. Bőre olyan érdes volt, mint a sziklák a parton. Élvezte, hogy a lány állja a sarat, s csak felhúzott szemöldöke árulja el az érzéseit. Inkább utálkozást, mint sértődöttséget olvasott le az arcáról.

– Van még valami, Mr. Logan?

– Hazaviszem – jött az egyszerű válasz.

– Nem szükséges. – Erin összeszorított szájjal biccentett a város két legnagyobb pletykafészkének, akik épp elhaladtak mellettük. Estére mindenki tudni fogja, hogy Erin McKinnon egy idegen kezét fogta a főutcán. – Bárki hazavisz.

– Most én leszek az a bárki – mondta a férfi, majd még mindig Erin kezét fogva ellökte magát a kocsilateralól. – Megígértem Travisnek, hogy hazaviszem. – Azzal elvette a kezét, és udvarias gesztussal a kocsiajtó felé mutatott. – Ne féljen, már majdnem teljesen megszoktam, hogy az út másik oldalán kell hajtani.

– Maguk hajtanak a másik oldalon – ült be a kisbuszba Erin egy kis habozás után. Belátta, hogy telik az idő, és neki minden perc drága.

Burke is elhelyezkedett a kormány mögött, majd ráadta a gyújtást.

– Kiesnek a hajtúi – szólalt meg csendesen.

Erin a kontyához kapott, és helyretolta őket.

– Az első útelágazásnál balra. Utána már csak négyöt mérföld. – Azzal ölébe ejtette a kezét, és befejezettnek tekintette a beszélgetést.

– Szép vidék – jegyezte meg Burke a szélfúttá, zöld dombok felé pillantva. Az utat szegélyező galagonyabokrok kissé megdőltek az állandó nyugati szélről. A hanga bíborszínű foltokban borította a tájat, míg a távolban sötét, kísérteties hegyek körvonalát rajzolta ki a mögülük világító napfény. – Közel vannak a tengerhez.

– Elég közel.

– Nem szereti az amerikaiakat?

– Csak az olyan férfiakat nem szeretem, akik folyton bámulnak – felelte a lány még mindig mereven ülve.

Burke leverte a szivarhamut a kocs ablakán át.

– Ez jelentősen szűkíti a kört.

– Akiket én ismerek, azok tudnak viselkedni, Mr. Logan.

A férfinak tetszett, ahogy Erin kissé csípősen ejti ki a nevét.

– Kár. Mert engem meg arra tanítottak, hogy alaposan nézzem meg, ami érdekel.

– Ezt ugye bóknak szánta?

– Csak egy megjegyzés volt. Ez az az elágazás?

– Igen. – Erin nagy levegőt vett, tudva, hogy semmi oka szabadjára engedni az indulatait. Jobb lesz fékeznie a nyelvét. – Maga Travisnek dolgozik?

– Nem – felelte Burke széles mosollyal, amint a kocsi táncot járt a göröngyökön. – Inkább úgy mondhatnánk, hogy üzlettársak vagyunk. Enyém az övével szomszédos farm.